

Seek Me and Live: Hasidism and the Spiritual Journey

Ariel Evan Mayse
amayse@stanford.edu

Week 3: Fellow Travelers and Individual Journeys

Sefat Emet, parashat Ha'azinu 5634 [1874

. . . It is not so far-fetched to say that there is more power in preparing for the mitzvah than in the action itself. First, doing the commandment takes only a single moment, and preparation can last forever. This is the meaning of “and you shall keep, and you shall do” (Deut. 4:6): be ever vigilant, so that you are always ready to do the mitzvah. Certainly all of your efforts to refrain from the vanities of the world must be in order to be ready to do the commandments, and according to your purity, you can fulfill the mitzvah. Your vigilance will allow you to fulfill it, as it says “one who does a mitzvah will know no evil” [Eccl. 8:5].

But furthermore, who can fulfill a commandment according to all of its laws? But the will and the preparation for the mitzvah is in order to do as God desires; this preparation and joy with which you greet the mitzvah is important indeed. This may be inferred from the sages’ teaching: “Thoughts of a sin are worse than the sin.” As I wrote elsewhere, it is precious to think about the commandment, for your thoughts and longing for the mitzvah are greater than the commandment itself. They will protect you, and you will come to no misdeed.

אבל אין הדבר רחוק שיותר כח והצלה יש בהכנת המצוה מגוף קיום המצוה. אחד כי עשיות המצוה הוא רק לשעה וההכנה הוא לעולם. וע"ז נאמר ושמרתם ועשיתם וכפי מה שאדם שומר עצמו תמיד כדי שיהי' מוכן לקיים מצות השי"ת. כי בודאי כל היגיעה לשמור מהבלי עולם צריך להיות כדי להיות מוכן לקיים מצות השי"ת וכפי הטהרה יוכל לקיים המצוה. וע"י השמירה זוכה לקיימה ונשמר מכל דבר כמ"ש שומר מצוה לא ידע רע.

ועוד כי מי יוכל לקיים המצוה כמשפטה. אבל הרצון והכנה להמצוה הוא לעשותו כרצונו ית' ולזאת ההכנה והשמחה לבוא להמצוה חשוב מאוד כנ"ל. ויש לדון קו"ח מ"ש ז"ל הרהורי עבירה קשים מעבירה. כש"כ מדה טובה הרהורי מצוה שאדם מהרהר ומשתוקק לקיים פקודת השי"ת טובים מהמצוה ושומרים האדם וע"ז אין עושין עונות.

Ma'or va-Shemesb (Parashat Va-Yehi)

I heard that [R. Mordechai], the saintly man of God, the holy luminary, the head of the rabbinical court and teacher of the holy community of Neshkhiz, explain why people travel to tsaddikim. One's primary intention should not be like those who travel for the sake of prayer or for Torah, or to witness his lofty spiritual rung. This is not the essential journey. It should be undertaken only to beseech God, to learn to cultivate awe of God's exaltedness, and to know that He is the essence and root of all the worlds. . . .

When the holy flocks gather with the tsaddik, the purpose of this assembly must be for them to be as one. All must seek a single goal: to find

כי הנה שמעתי מפה קדוש איש אלהים בוצינא קדישא הקדוש המנוח אב"ד ור"מ דק"ק נשכזי זצ"ל שאמר, ששורש מה שנוסעים אל הצדיקים - יהיה עיקר הכוונה לא כיש מי שנוסעים עבור תפלה, ויש מי שנוסעים עבור תורה, ויש מי שנוסעים עבור שיראו מדריגות, לא זה הוא הנסיעה העיקרית; אלא העיקר הנסיעה יהיה רק עבור לבקש השם יתברך, לידע לירא מהשי"ת היראה הרוממות, ולידע כי הוא עיקרא ושרשא דכל עלמין...

כי בהתאסף עדרי צאן קדשים אל הצדיק, העיקר היא של אסיפה - שיהיו כולם באחדות אחד, ויהיו מבקשים הכל רק תכלית אחד למצוא את

the blessed One, since Shekhinah dwells wherever ten are present (b. Sanhedrin 39a). And, if there are more than ten, then Shekhinah's revelation is surely even greater. Every individual must listen to the others, becoming small in his own perception and desiring to learn how to serve God—how to find God—from his friends. All must be like this.

השם יתברך, דכל בי עשרה שכינתא שריא (סנהדרין לט א), ובודאי אם יש יותר מעשרה - בודאי יש יותר גילוי שכינה. וכל אחד ואחד ישמע לחבירו, ויהיה קטן בעיני עצמו, ויהיה רוצה לשמוע איזה דבר מחבירו איזה בחינה האיך לעבוד את השי"ת והאיך למצוא את השי"ת, וכן כולם יהיו כך.

Ma'or va-Shemesh, parashat Kedoshim, trans. R. Nehemia Polen)

“And Y-H-V-H spoke unto Moses, saying, “Speak unto all the congregation of the children of Israel, and say unto them, “You shall be holy: for I, Y-H-V-H your God, am holy”.” Focusing on the words “Speak unto all the congregation. . . .” RaSHI comments, “This teaches us that this section was proclaimed in full assembly because most of the fundamentals of the Torah are dependent on it.” What is the significance of knowing that this section was proclaimed in full assembly? Isn't it likely that most commandments that apply to all of Israel were proclaimed in full assembly?

Maimonides writes in *Hilkhot De'ot*, “If a Jew lives in a place of corrupt habits and bad customs, he must run away from that place. He must go from place to place, from country to country, until he arrives at a place of Torah, of virtuous habits and good customs. That is where he should settle. And if he does not find any appropriate location, he must live in isolation in wildernesses and woodlands, in order to escape bad habits and wicked people” (*Mishneh Torah, hilkhot de'ot, 6:1*).

Now it's true that in order to save oneself from bad habits and a culture of corruption, one must indeed run away to backwoods and separate from the masses. But [on the other hand,] the only way to rise to a state of holiness is to connect oneself with people of spiritual distinction, true servants of God, joining with them in their sacred service of prayer and Torah study. The most important rule about mitzvot is to perform them in community, with other seekers of God. Then you will be able to attain supernal holiness. The more people that gather together to engage in Divine service, the more the supernal holiness comes to rest upon

וידבר ה' אל משה לאמר דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת אלהם קדשים תהיו כי קדוש אני ה' אלהיכם וגו'. ופירש רש"י ז"ל מלמד שנאמרה פרשה זו בהקהל, מפני שרוב גופי תורה תלויין בה. קדושים תהיו - הוּו פרושים וכו'. ודברי רש"י צריכים ביאור, מה מלמדנו בזה שפרשה זו נאמרה בהקהל. ועוד, מסתמא כל המצות הנוהגות בכללות ישראל נאמרו בהקהל.

ונראה בזה, דהנה הרמב"ם כתב בהלכות דעות (פ"ו ה"א) אם איש הישראלי דר באיזה מקום שיש בו דעות רעות ומנהיגים לא טובים, צריך לברוח מן המקום ההוא, וצריך לילך ממקום למקום וממדינה למדינה עד שיבא למקום תורה ודעות ישרות ומנהיגים טובים - שם יקבע מקום מנוחתו. ואם אינו מוצא שום מקום אשר ייטיב לו - צריך להתבודד במדברות וביערות כדי שיברח מדעות רעות ומאנשי רשע.

והאמת הוא, שכן צריך האדם לברוח ליערות, ולפרוש עצמו מן המון עם, כדי שינצל מדעות רעות וממעשים רעים; אך זאת אינו מועיל אלא להנצל מן הדברים המעכבים עבודת השם יתברך, אבל להשיג הקדושה העליונה - אינו זוכה עד שידבק עצמו אל אנשי השם - עובדי ה' באמת, ולהשתתף עמהם יחד בעבודה רבה, הן בתפילה והן בלימוד התורה, ועיקר המצות הכל יהיה בכנסיה יחד עם מבקשי ה' - ואז יוכל להשיג הקדושה העליונה. ולפי רוב העם המתקבצין יחד לעסק עבודת ה' - כן שורה עליהם הקדושה העליונה. כמו שאמרו חכמי

<p>them. As the sages of the Mishnah teach, “The formula of blessing corresponds to the number of those assembled” (b. Berakhot 49b). This is because supernal holiness is attained in proportion to the number of people. “In the multitude of people is the King’s glory” (Prov. 14:28).</p> <p>But if the person wants to separate himself from the community, isolating himself and praying alone . . . it will be impossible for him to attain supernal holiness. Not only that, but by isolating himself and leaving the community he may deviate from the Torah’s main principles. As the Talmud teaches, a scholar who studies in isolation loses his wisdom (b. Berakhot 63b). This is because it is impossible for any creature to live in isolation. Only God—who is singular and unique—can do so. That is why a person must join together with other servants of God, forming one community devoted to sacred work.</p>	<p>המשנה (ברכות פ"ז מ"ג) לפי רוב הקהל כך הן מברכין, כי לפי רוב הקהל - כן משיגים הקדושה העליונה, שברב עם הדרת מלך (משלי יד כח).</p> <p>אבל אם האדם ירצה לפרוש עצמו מן הציבור ולהתבודד עצמו להתפלל ביחיד, או לשום עיקר עבודת ה' הנעשה בכנסיה יחד - בלתי אפשר שישג הקדושה העליונה. ולא עוד, אלא שיוכל לנטות חלילה מרוב גופי תורה אם יתבודד עצמו ויפרוש מן הציבור, כמו שאיתא בגמרא (תענית ז א) על פסוק (ירמיהו נ לו) חרב אל הבדים, ואיתא שם ולא עוד אלא שמתטפשים וכו' - שאי אפשר לשום נברא להיות ביחיד, זולת הבורא יתברך שהוא יחיד ומיוחד. וזהו אחד יחיד - שאינו אפשר לשום נברא להיות ביחיד אלא להבורא יתברך שמו, שהוא אחד יחיד ומיוחד, לכן צריך האדם לדבק עצמו עם עובדי ה', ולהיות בכנסיה יחד עמהם לכל עבודת הקודש.</p>
--	--

Benei Mahashava Tovah, no. 18 (based on trans. by R. Nehemia Polen)

<p>Therefore, when you are in a group of Hasidim singing together, whether in prayer, at a meal, or in some other manner, you should sing along with them. But don't sing just to hear the sound of your own voice, in the manner of aggressive domination. Rather, sing to uncover and propel your soul upward, in the manner of “as the musician played, the spirit of Y-H-V-H came upon him” [2 King 3:15]... and [sing] not only when you are together with a group of singing Hasidim. When you are alone in your home, whenever you feel that you are ready, you can also sing! You do not need to shout, since some may utter the words in whispers while their voice is heard on high.</p>	<p>לכן כשתהיה בחברת חסידים בשעה שמנגנים או בתפלה, בסעודה, או באופן אחר, תרנן גם אתה עמהם, לא רק להשמיע קול בחי' נתנה עלי בקולה וכו' רק כדי להוציא את נפשך ולהעלותה בחי' ויהי כנגן המנגן ותהי עליו רוח ד'... ולא דוקא בשעה שאתה בחברת חסידים בשעה שמנגנים רק גם בביתך בכל עת שתרגיש את עצמך מוכשר לזה תוכל לרנן כנ"ל, ואין אתה צריך לצעוק בקולות, כי יש מי שמנגן רק המי' בלחש וקולו נשמע במרום.</p>
--	--

Netivot Shalom (Jerusalem) vol. 1, hasidut, no. 5, 307–8

<p>Prayer within a community of those who love one another has a very special quality. . . . Our master Rabbi Nahman of Lekhovits said that ten Jews who pray together form a physical community. But if they are bound to one another in love, then they form an inner community as well (Torat Avot).</p>	<p>וענין מיוחד הוא התפילה בין החברותא של האהובים... ומרן הר"נ מלכוביץ' זי"ע אמר, עשרה יהודים המתפללים יחד המה צבור חצוני, ואם הם קשורים יחד באהבה הם צבור פנימי (תורת אבות).</p>
---	--

<p>This explanation accords with our teaching. The quality of spiritual friendship [havruta] is mutuality and connection. Like the earth of the ground, [friendship] has the power to blossom and give birth to new lights, to draw light and fire from the heavens to illuminate all darkness. This is alluded to in the verse: “There was a great stone upon the mouth of the well, and when all the flocks would gather there, the stone would be rolled from the mouth of the well and the sheep watered” (Gen. 29)—from the [sacred] spring that comes forth from the holy of holies. Such is the power of spiritual friendship.</p>	<p>והביאור ע"פ דברינו שיש בה בבחיני חברותא בחי התמזגור והתדבקות, ובבחי עפר הארץ, כי אז יש לזה כח הצמיחה והולדת אורות מחודשים, ומורידים אור ואש מן השמים להאיר להם כל מחשכים. וכמרומו בפסוק (בראשית כט) והאבן גדולה ע"פ הבאר ונאספו שמה כל העדרים וגללו את האבן מע"פ הבאר והשקו את הצאון – ממעיין היוצא מקודש הקדשים שזה כוחה של חברותא.</p>
---	---

Sefat Emet, parashat Lekh Lekha 5643 [1882]

<p>“Get you from your land, your birthplace, and your father’s house” (Gen. 12:1). The Midrash quotes the verse: “Listen, O daughter; look and give ear. Forget your people and your father’s house” (Ps. 45:11). Abraham our Father was a great sage even before this, as the holy Zohar tells us: “God gives wisdom to the wise.”</p> <p>Now surely [each] person was created for a particular purpose. There must be something that we are to set right. A person who achieves that is called righteous [<i>tsaddik</i>], walking a straight path of justice. But Abraham our Father is called a lover of God [<i>hasid</i>]; he went beyond the line demanded by the law. The one who serves God out of love can arouse a desire within God to let flow the source of his own soul in a way that cannot be comprehended by the human mind. Thus they interpreted the verse: “Those who fulfill His word to hear the voice of His word” (Ps. 103:20). By properly mending our deeds, we can come to hear more and more. This goes on forever. The hasid serves God in order to become connected with the root of the mitsvah, ever seeking to hear new things.</p>	<p>במדרש שמעי בת וכו' והטי אזנד. כי אברהם אע"ה ה' חכם גדול גם מקודם כדאיתא בזוה"ק והקב"ה יהיב חכמה לחכימין.</p> <p>ובודאי האדם נברא על דבר מיוחד שיוכל לתקנו ולהשיגו ואז נק' צדיק שמיישר אורחותיו עפ"י המשפט אבל אע"ה ה' חסיד הנכנס לפניו משורת הדין. והיינו שהעובד ה' מאהבה יכול להפיק רצון מהשי"ת להשפיע לו ממקור נשמתו מה שא"א להשיג בשכל אנושי כענין שאמרו בפסוק עושי דברו לשמוע בק"ד שע"י תיקון המעשים כראוי זוכין לשמוע יותר ויותר וכן לעולם כי החסיד עובד ה' כדי לזכות להתדבק בשורש המצוה ומבקש לשמוע בכל עת חדשות...</p>
---	--